

over selve Lovforslagets Fremkomst. Dernæst mente det ærede Medlem, at der ikke kunde være Tale om Andet end Kavalleriheste. Den sidste Udskrivning fandt Sted i 1863, og da blev man netop forpligtet til at stille een Hest til Kavalleribrug og een til Artilleribrug. Det ærede Medlem har ganske vist Ret i, at man ikke brugte saa mange, som man forlangte, og at Grunden til, at man forlangte et større Antal Kavalleriheste, end man strengt taget havde nødig, var den, at man frygtede for, at man ikke skulde faae ret mange Kavalleriheste, som vare gode nok. Det ærede Medlem sagde fremdeles, at jeg havde udtalt en Frygt for Betalingen. Nei, det er ikke Betalingen, som jeg frygter for, thi, efter hvad der staar i Lovforslaget, kan jeg nok se, at de vedkommende Hesteeiere ville faae deres Betaling; men jeg udtalte en Anke over, at der ikke stod, hvor naar denne Betaling skulde erlægges. Dette kan blive et ikke lidet Spørgsmaal for mange Hesteeiere, thi der er en hel Del af vore Hesteopdrættere, for hvem det Spørgsmaal, om Pengene blive erlagte ved Hestens Udlevering, eller om de skulle vente Nar paa dem, er af ikke ringe Betydning. Vi have jo ogsaa fra 1864 nogen Erfaring om den præstisste Maade at udtage Heste paa, og naar jeg gennemlæser dette Lovforslag, saa skal jeg ikke negte, at det smager noget af den Tid, hvor man ligesom kom og sagde til os: vær saa god, mød med alle Eders Heste, og saa tog man dem af dem, som man havde Brug for. Det er dette, som forekommer mig at være temmelig strengt imod os, at man kommer med et saadant Paaleg til os, hvorefter vi uden videre skulle stille vore Heste til Krigsbestyrelsens Raadighed, uden at faae at vide, til hvilken Tid vi kunne faae Betalingen. Det er disse Enkeltheder i Lovforslaget, som jeg har udtalt mig imod, men jeg har ikke udtalt mig imod Lovforslagets Fremkomst.

Jagerslev: Det forekommer mig, at det ærede Medlem, der nu satte sig, tilfældigt var lidt haard imod Lovforslaget. De første Bemærkninger, han gjorde imod Lovforslaget, fandt jeg egentlig ganske facile, og jeg syntes ogsaa, at der i dem var et og andet Punkt, som kunde være værd at lægge Bøgt paa; men det forekom mig, at det ærede Medlem tilfældigt blev meget haard, idet han sagde, at dette Lovforslag mindede om den Tid, da Preusserne kom og toge Hestene uden videre, og da man ikke vidste, til hvad Tid man fik Betalingen. Det kunde være i Nar, sagde han, inden man fik Betalingen, og det skulde det ogsaa kunne efter dette Lovforslag. Det tror jeg nu ikke, det kan; men jeg mener, at man vel nok kunde faae en Bestemmelse om, naar Betalingen skulde erlægges, eller i alt Fald sikkre sig, at den blev erlagt hurtigt. Det forekommer mig ikke, at der er Grund til at se saa haardt paa dette Lovforslag, og det er jo ogsaa tidligere

blevet erkjendt, at det fortjente at fremmes. Hvad er det nu, Lovforslaget gaar ud paa? Det er Hærens Forsyning i Tilfælde af Krigsberedskab med Heste og Vogne, og hvad er det man søger at gjøre i Fredstid? Man søger at gjøre Noget, som synes mig at være fuldkommen fornuftigt, nemlig at forberede sig til under Krigsberedskab at kunne stille disse Heste og Vogne; man søger at berebe sig paa paa bedste Maade, naar Tiden kommer at kunne levere disse Heste og Vogne, og vi maa erindre, at naar den Tid kommer, da de skulle bruges, er der ikke lang Betænkningstid. Derfor forekommer det mig ogsaa rigtigt at være beredt. Beredskab forstaar jeg paa en saadan Maade, som f. Ex. i § 2, hvor der er Tale om, at det Antal, Hæren behøver i Tilfælde af Krigsberedskab, fordeles, og at denne Fordeling sker strax, naar Loven er kommen ud, og at der sker Forandring i den Fordeling, forsaavidt de Momenter, hvorefter Fordelingen er sket, maatte blive forrykkede, saa at man altid har et Grundlag for Fordelingen for Kjøbstad, Amt og Kommune. Det andet Grundlag, som man ogsaa har altid, er den Fordeling, som finder Sted af Amtsraadet respektive paa Landkommunerne o. s. v., saa at man ogsaa til enhver Tid veed, hvad enhver Landkommune skal præstere, og for den mindre Kommunes Vedkommende er der den Forpligtelse for vedkommende Kommunalbestyrelse til enhver Tid at have udset det tilstrækkelige Antal Heste og vel ogsaa Vogne. Naar der staar 1½ Gang Heste, tror jeg dog, at det var bedre, om der stod 2 Gange saamange Heste. — Det ærede Medlem talte Noget om et Forbud mod Hestehandel o. s. v., om en Klif, der var sat paa Hestene; det forekommer mig snarere, at det er en Anbefaling, idet det er en Slags foreløbig Remontekommission, som anbefaler Hestene som foreløbig egnede til Hærens Brug; det forekommer mig, at enhver Hesteeier derfor kan have lige fri Disposition over sine Heste. Det Gæste, som nemlig kan paalægges, er fornuftigvis en Forpligtelse til at melde til vedkommende Kommune, naar man har solgt Hesten, for at en anden kan findes. Det er ganske i sin Orden, at man i Tide sørger for et saadant Apparat, som her foreligger; jeg kan ikke se, at det kan være generende for Noget. Jeg tror ogsaa, at det er rigtigt, at Kommunalbestyrelserne ikke kunne have nogen meget stor Uleilighed ved at have sin Opmærksomhed henvendt paa denne Sag; de behøve kun et Par Gange om Aaret at berigtige Fortegnelserne og optage en Del Heste paa dem, saa at de kunne have en Del til deres Disposition. I selve Dieblisset, da Forsyningen skal indtræde, vil det være i højeste Grad af Betydning, at man har et færdigt Apparat og ikke først skal til at udfærdige en foreløbig Lov og sætte Amtmand, Amtsraad og Kommunalbestyrelse